

ühhest päwast teise," nenda olli Kristohw pallunud, ja ta ütles enneses: „Kes teab, mis Jõsand senni lätkitab.“ Tulle, tulle! hüüdsid teddagi kirrikokellad. Jõsand kutsus armastusse heäleaga; kui sa ei tule, siis wõttab Temma sind wäggise senna wia. Ärge olge kui wastased hobbofed, kellele peab rauad juhuo pannema.

Kristohw olli ärra läinud seält maiast, kus ei süddame rahho egga seädust ei olnud. Ta tulli omma ennese maiase, mis temma melest olli kui õnnistuse kodda ja taewoke. Annal ja lastel ollid ued rided selgas; nemmad istusid ukse ees, kus luaga pühbitud olli. Norem tüttar istus emma kõrwas, lauloramat käes, ja kulis peält, kuidas need kolm wannemad lapsed emma ees laulo salmid peast luggesid, mis koolmeister laupäwal neid käsknud õppida. Kui kellad hüüdsid, hakkasid nemmad keik kirriko minnema; kahheteistkümmne aastane tüttar jäi üksi keige wähhema lapse jure, kes kätkis

maggas, ja piddi ka tuld paia alla teggema, et teised süa saaksid, kui kirrikust loio tullid. Ei olnud neist uhkust nähha. Kristohwri kuub olli ilma karwata ja pool kullund. Anna rided ollid kitsad ja laste ärrakullunud. Agga särigid ollid puhtad, ja aukud kinni aetud, silmad pestud, pead harritud; nenda kõlwasid hästi teiste kirriko-rahwa seltsi. Kirrikus tenisid Jummalat Jõsandat, ja Jõsand õnnistas neid armust.

Näddal näddala järrele jõudis möda, ja peagi aasta wiiskümmend kaks näddalat. Kristohw olli igga pühapäaw Jõsanda õnnistamist sowinud omma waeste suggulastele; ja wahhest näitis, nago olleks Klaus hakkunud meelt pöörma; agga ta kallas ikka jälle ueste wanna tee peäle taggasi. Ta käis wägga arwaste naesega kirrikus, Jummalale au pakkuma, ja teistele näitma, et weel risti-innimeste arrus olli; muido ta teggi kui ikka enne. Ja ei olnud wahhet temma ja suurema hulga wahhel, mis küllas